

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

AZ OLTÁRISZENTSÉG ÉS JÉZUS SZÍVE

3

**AZ OLTÁRISZENTSÉG
ÉS JÉZUS SZÍVE**

Bevezetés

Részletek a Vácott rendezett két napos
Eucharisztikus Kongresszus (2013. 05. 10–11.)
Emlékkönyvéből – második részlet
(Stella Maris Alapítvány, 2013)

Szerkesztette: Jánossy Gábor
Lektorálta: Fülep Dániel, teológus

Kiadja: Stella Maris Alapítvány, 1539, Budapest, Pf. 638.

Nyomda: Co-Print Kft., www.co-print.hu

ISBN szám: 978-615-6087-00-3

2019

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Az Oltáriszentség, az Eucharisztia nélkül nincs Egyház. A szentmisékben minden nap megjelenő Jézus Krisztus Világot fenntartó kegyelmi erőt képvisel. Ha ez megszűnne, összeomlana a Világ, de egyben összeomlana Katolikus Egyházunk is. A mai zavarodott világban, zavarodott hitvilágban ezzel a sorozattal kívánunk utat mutatni a ma emberének, mely füzetekben nem csak az alap tanításokkal, azok teológiai magyarázatával, hanem a hívő emberek tanúságtételével is szeretnénk bőségesen foglalkozni.

Szent István királytól kezdődően, az ő apostoli királyságára való tekintettel ezer éve szoros lelki kapcsolatunk van nekünk, magyaroknak a Szentszékkel. Az ezer év alatt többször fordult elő, hogy amikor a magyarság bajban volt, akkor a Szentszék segítette meg bennünket, és amikor a Szentszék bajban volt, akkor a magyarság segítette meg a Szentszékét, hogy a katolikus hit életben maradjon, tovább éljen.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen nagy és nemes küldetésünk teljesítésében!

Jánossy Gábor

Az Eucharisztia és a nevelés

Komáromi János

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ez az előadás 1938-ban hangzott el Kerecsendi Kiss Márton, akkor ötödéves pedagógiaszakos hallgatótól.

„Súlyos igék fojtogatják a torkomat, és tehetetlen igyekezetem hiábavalósága és kicsinyessége kínoz. Nekem, a sűrke diáknak, a gyarló és tehetetlen teremtménynek beszélnem kell a Legméltóságosabb Oltáriszentségről. Nekem, a kérdések hamuja alatt pislákoló mikronnyi szikrának, elmélkednem kell az örök fényesség forrásáról, az ésszel felmérhetetlen fényről, hogy a fiatal nevelő nemzedék nevében alázattal rámutassak azokra a nevelői lehetőségekre, amelyeket a társadalomnak s nekünk nevelőknek az Eucharisztia nyújt. A benne virágzó szeretet, jóság, egyetemesség átöleli a világot. Megtalálod a metropoliszok freskós, cirádás, zenés csendű dómjaiban és a falvak haranglábas, szüette gerenda által tartott, meszelt kápolnáiban. Övé a fény és a dicsőség! A monumentális mesterorgonák és kórusok gyönyörű himnuszai, a tízpapos szertartás misztikus pompája, s övé a szegénység, a tanyák dülőit járó falusi káplán és a kendős-bugyros tanyai nép egyszerű áhítata, a gyertyacsonkok sántikáló lángja, s az ütött-kopott sípládák szegényes nyekergése. Ott van mindenütt, kenyérré egyszerűsödve, és erejének végtelenségével megihleti a rideg emberi szívet, hogy közelebb emelkedhessék hozzá: a Fényhez, a Jóságához és az Igazsághoz. Szüksége van rá mindenkinek: fiatalnak, öregnek, de elsősorban a gyermeknek, aki még nem gyalogolt át a lehetőségek mezején. A gyermeki lélek belesír a rohanás mostohaságába. A jövő

viaszának tiszta tükrébe istentelen kezek belekarcolják a bűn bonyodalmas ábráit. A gyermek fújja a környezetéről metszett szellemi bürökudát. Az ösztön ébredésének karikás szemű, szomorú tévelygője elveszti a talajt. Itt a gyönyörű alkalom, hogy mi nevelők kézen fogjuk a kor viharverte hajtását, és elvezessük az Eucharisziához, hogy egy életre szóló megigazolást csillogjon szívébe a monstancia napsugara. Krisztusban az erő! Az az erő, amely a pedagógia dzsungeljében kihangsúlyozza a nevelés örök irányát. Mert hiába folytonos, tudatos, tervszerű hatás a nevelés, ha tervszerűsége szűk körű, ha hiányzik belőle a krisztusi gondolat, és ha nincs transzcendens célja. Nem nevelés az, még akkor sem, ha a kollektívizmus lobogója lebeg fölötte. Nekünk nevelőknek, akik egy kicsit közelebb állunk a tanítók Tanítójához, kötelességünk a papság után az, hogy Isten lerombolt földi trónusát a lelkekbe visszaállítsuk azzal, hogy a jövő arculatát átformáljuk az Eucharisztia segítségével. Szép feladat. És hálás, mint a föld. A föld, amely kenyeret adott. Jó szagú, fehér kenyeret, amelynek ízében van könny és verejték, káromkodás, fohász és nóta. A mi kenyere. A kalásztól zsongó csókhangos magyar róna áldása. És ezt a kenyeret alakítja át Jézus: Istenné, hogy örök legyen, hogy tápláljon, hogy neveljen, hogy visszaszálljon a falvakba a röghöz, hogy visszaszálljon a nép szívébe az átlényegült anyag rajtunk, nevelőkön keresztül. Vissza a forráshoz. A kenyérnek kemence meleg egyszerűségéhez. Gyönyörű körforgása az életnek. Különösen minket, nevelőket tanít, főként minket, fiatalokat, akik még nem gázoltunk a tévedésekbe, akik már okulunk a történelem tragédiájából, a politikai rendszerek csődjéből, a szociális nyomorúságból, amelyekért a nevelés felelős. Mi majd a jövőt nem az emberi akaratra, elméletekre és rendszerekre alapítjuk, ez másodlagos kérdés, hanem az Eucharisztia örök pedagógiájára. Egészséges és erős nemzedéket akarunk nevelni Krisztusban, amely majd töretlen lélekkel, terheletlenül, tudásának és ambíciójának rugalmasságával, fiatalos, mámorteli lendületével kezdi meg az öntudatos életet. Nevelni akarunk az Eucharisziával, hogy a haladást ne csak a véges és tökéletlen emberi erőfeszítés vigye előre,

hanem az Eszme. Az eszme, amely a nemzeteket Krisztus nehéz, de egyenes útjára terelve eljuttatja a boldogsághoz és a békéhez. S amely nyomán előnti a világot az evangéliumi szeretet parttalansága, mert sohasem volt annyira fontos és annyira döntő, hogy az elmúlt század rosszul értelmezett liberalizmusával, és a bölcs vagy nagyképű ideológusok tévedéseivel megfertőzött örök ember eljusson Krisztus keresztjéhez. A magára eszmélésnek, a tisztánlátásnak, az új életre ébredésnek megrendítő csodáját várjuk a kongresszusi világdemonstrációtól, amellyel hazánk ismét betölti tradicionális bátyaszerepét kelet barbársága, nyugat újpogánysága illetve totalizáló törekvései között. Új, szent lehetőségek virradata köszöntött reánk, amely sokszorosán szolgálja és termékenyíti a magyar nevelésügyet, a magyar lelkiséget, a keresztény magyar kultúrát és a magyar katolicizmust, mert szegény hazánk sötét horizontja fölé országépítő szent királyunk porladhatatlan jobbja emeli föl a magyar búzából kelt tündöklő Oltáriszentséget.”

Az Eucharisztia a Vőlegény valósága

Komáromi Mária

61 éves vagyok, de először beszélek ekkora nyilvánosság előtt arról, amiről ma hitvallást szeretnék tenni. Kihívásnak érzem, és hiszem, hogy az Úr Jézus adta erre az ötletet.

Amíg szüleim, akiket nagyon tisztellek és szeretek, itt a földön éltek, nem akartam őket megbántani a hitvallással. Mégis úgy érzem, nekik is tartozom ezzel, már csak azért is, mert az ő jó barátjuk volt az előbbi írás szerzője, Kerecsendi Kiss Márton.

Szüleim sokáig úgy nevezett vasárnapi, vagy talán még az se, ünnepi keresztyének voltak, mindketten evangélikusok. Aztán a háború után, sok személyes és kapcsolati mélypont után őszintén és komolyan megtértek. Négy gyermekük volt már akkor, és négy gyermekük után elkezdtek egy olyan gyermekért imádkozni, aki már az ő hívő életük gyümölcse. Nem szokványos történet. Évekig imádkoztatta őket a mi Istenünk, de nem adták fel. Megszülettem. Protestánsok lévén nem a Szűzanyáról neveztek el Máriának, hanem a betániai testvérpárról, a szemlélődő Máriáról és a tevékeny Mártáról. Ahogy mondták, kiimádkoztak engem, hogy én már a fogantatásomtól megkapjam a hitet. A nagyon mélyen és tevékenyen megélt protestáns hitet, természetesen. Akkor még nem sejtették, hogy ma itt fogok állni a Váci Székesegyházban, és az Eucharisziáról, mint a valóságos Jelenlétéről, mint az életemben megjelent Vőlegényről fogok vallani. De ma, talán az égből, reményeim szerint, ha ez így lehetséges, azt hiszem, boldogan hallgatnak engem mégis.

Nagyszerű emberek között, nagyon jó közösségben, korszerű hitoktatást kapva nevelkedtem körülbelül 7-8 éves koromig. Édesanyám bibliaórákat vezetett, édesapám a budai evangélikus egyházkerület világi felügyelője volt – ez elég nagy rang ott – a legvadabb kommunista elnyomás alatt is megvallva a hitét. Aztán, mert kiállt a lelkésze mellett, a püspöke kitiltotta az evangélikus templomokból. Összeomlott, majdnem hitét veszítette. Akkor ajánlották neki Gyökössy Bandi bácsi református közösségét, oda kezdtünk járni tehát, én akkor 8 éves lehettem. Budáról Újpestre jártunk. Ott is nagyszerű emberek között, nagyon jó közösségben, korszerű hitoktatást kapva fejlődtem 18 éves koromig. Bandi bácsit ma is sok tekintetben egyik mesteremnek tartom. Eddig kerek a történet, igaz? És hogy kerülök ide?

Egész gyerekkoromban végigkísért valami, vagy inkább Valaki. Akkor még egész nap nyitva voltak a katolikus templomok, s én körülbelül 10 éves koromtól rendszeresen beültem egy-egy templomba, ami az utamba esett, s ott éreztem, hogy jelen van az Isten. Minden ellenére, amit a katolikusokról hallottam, az Eucharisziáról teológiailag akkor még semmit se tudva, azt éreztem, amit a betániai Mária érezhetett Jézus lábainál ülve: itt van Isten. Közben 12 évesen megismerkedtem a későbbi férjemmel, Komáromi Jánossal, akivel nagy vallási vitákat folytattunk, és rengeteget beszélgettünk a hitről, Istenről, emberről, szertartásokról, a világ nagy dolgairól. S én egyre inkább megértettem, hogy miért is érzem azt a katolikus templomban, hogy itt jelen van az Isten. Miért? Mert az eucharisziában valószínűleg jelen van Krisztus, akkor is, ha ezt csupán az agyunkkal, az agyi tevékenységünkkel megérteni képtelenek vagyunk. Megértettem, hogy eddig a Szentírást olvasva, tanulmányozva átéltem ugyan Krisztus egyfajta jelenlétét, az imádságban is, és a közösségben is átéltem Krisztus jelenlétét, egyfajta Jelenlétet – úgy szoktam fogalmazni ezt, hogy eddig nálam volt a szerelmes vőlegény fényképe. De most, az Eucharisziában megjött maga a Vőlegény. S mit tesz ilyenkor egy normális menyasszony? Nem dobja ki, de kicsit félreteszi a fényképet, és megcsókolja magát a Vőlegényt. S vele akar lenni. Mert ő az objektív valóság. Jelenléte nem függ a pap – elné-

zést, hogy így fogalmazok – emberi minőségétől. Nem függ a közösség minőségétől sem. Engem leginkább ez ragadott meg. Mindegy, hogy milyen ember az a felszentelt pap.

Nagyon szeretem azokat a papokat – és nagyon sok ilyet ismerek –, akik nagy tiszteletet érdemelnek a maguk emberségével, műveltségével, papi szolgálatával. S nagyon szeretem azokat a papokat is, akiknek inkább a gyarlóságait látják az emberek. Mert tudom, érzem, hiszem, hogy az ő kezükből ugyanazt a Krisztust kapom. Ahogy mondtam, engem leginkább ez ragadott meg. Jézus Krisztus objektív Valósága az Eucharistiában. Logikus lépésként, nagykorúvá érve hivatalosan is katolizáltam, mert szerelmes lettem az Eucharishtiába. S azóta se tudtam megszokni a Völegény valóságos jelenlétét. Minden egyes szentáldozásnál és szentségimádásnál megrendít az ő szerelme. Azóta teológiát is végeztem, hittanár lett belőlem, s hat gyermekünk közül két fiú szerzetes lett.

Talán érthető ezek után, hogy életem legnagyobb ajándéka, hogy egyikük már felszentelt pap, az Eucharisztia embere.

Tégy minket is neked szentelt örök áldozattá!¹

Krajsovszky Gábor

A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus 75. évfordulójára ajánlva

„Az Oltáriszentség és Jézus Szíve kell most nekünk! Az Oltáriszentség és a szenvedő magyar nép egymásnak valók. Senki-nek úgy nem kell ma, mint a magyarnak.”² (Mindszenty József)

Bevezetés

„Az Oltáriszentség az Úr Krisztus testének és vérének szentsége, melyek a kenyér és bor színei alatt valósággal jelen vannak a hívek lelki táplálására és az újszövetség áldozatául.”³ Így szól az Oltáriszentség hittani meghatározása.

Az Eucharisztia⁴ (Oltáriszentség) a szeretet és az egység köteléke – ez volt a 75 évvel ezelőtt Budapesten megtartott Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus jelmondata. Ezen a nagyjelentőségű egyházi eseményen legmagasabb beosztásban – pápai képviselőként – Eugenio Pacelli bíboros-államtitkár, pápai legátus (a későbbi XII. Pius pápa) vett részt. A következőkben az akkor (és ma már egyre

¹ Eredetileg az Ósegyház pünkösdi szentmiséjének felajánló imádsága

² Mindszenty József mondotta Hatvanban, az Eucharisztikus Kongresszuson, 1947. június 8-án. Egyházam és Hazám II. Mindszenty József hercegprímás szentbeszédei II. Esztergom, 1994. 80-83.

³ Schütz Antal: Dogmatika II. Szent István Társulat Budapest, 1923. 304.

⁴ Az Eucharisztia görög eredetű szó (az eu – jó és a kharisz – kegyelem, kegyelmi adomány szavakból), jelentése: hálaadás.

inkább) aktuális problémák tükrében elmondott beszédjéből olvashatunk részleteket: „A budapesti kongresszus hármas célja: hit, hódolat, tettek. Tehát nem a mai idők súlyossága ellenére, hanem éppen e súlyosság miatt hárul erre a Világkongresszusra az a szerep, s az a küldetés, amelyet három pontban foglalok össze: abban a világban, ahol a hit ellanyhult, büszke és megrendíthetetlen hitvallásban hirdetni a megváltás alapvető igazságait, amelyeket az Oltáriszentség misztériuma magában rejt, mint a hit foglalata. Abban a világban, amely magát az isteni törvények alól mindinkább kivonni törekszik, hirdetni a teljes és tudatos meghódolást az Oltáriszentség törvénye előtt (...) Abban a világban, amelyet megingattak és egyensúlyából kizökentett az egyenlenségre való uszítás, összefogni az összes jóakarató embereket, a szeretet apostoli keresztes-hadjáratára, hogy elősegítsék az egyetértés, a társadalmi boldogulás és az áldozatosság munkáját, attól a testvéri szeretettől áthatva, amelyet az Oltáriszentség, »a szeretet köteléke« áraszt magából.”¹

Minden igazi vallás lényegéhez tartozik az áldozat, vagyis az az aktus, amellyel a teremtmény elismeri abszolút függését Teremtőjétől.² Amikor a szentmisében a kenyeret és a bort az oltárhoz hozzák és felajánlják, én is felajánlom magam. A kenyér és bor az ember életét, örömét és fáradtságát jelképezi. Én is odaadom örömet, bánatomat, mindenemet. Isten elfogadja felajánlásomat és az átváltoztatáskor válaszol az én önátadásomra, jelenné, mosttá teszi a kereszttáldozatot és bekapcsolja ebbe az én felajánlásomat is. Sőt a szentáldozásban egész valóm bensőségesen egyesül Krisztussal, szent *communioba* kerülök vele.³

¹ A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Emlékkönyve. Szent István Társulat, Budapest 1938. 113.; Zigány Miklós, Fényi András: XII. Pius élete és válogatott beszédei. Magyar Jövő Ifjúsági Irodalmi Rt. 1943. 447.

² Praeconia 2010. 1–2.

³ In: Krajsovszky Gábor: Erdős Mátvás atya elmékedései, beszédei, előadásai II. Budapest 2013. ISBN 978-963-08-5729-1

A vallásos hit alapja az Isten abszolút erkölcsi és logikai tekintélye. A teológiai ismeretek forrása pedig az isteni Kinyilatkoztatásra támaszkodó – a természetes emberi értelmén túlmutató – hittől megvilágosított értelem. Jelen kongresszus célja, hogy a hittől, azaz az Isten kegyelmétől megvilágosított értelemmel elfogadjuk és lelkünk számára gyümölcsözővé tegyük az Eucharisztia által adott, mindenkire kiterjedő, végtelen isteni kegyelmet.

A vallásos tisztelet fogalma

A vallás Isten megismerése és akaratának teljesítése. A vallásos tisztelet (*cultus*) egy személy vallási kiválóságának hódolattal való elismerése (*agnitio excellentiae*). Ez a kiválóság lehet kisebb, vagy nagyobb, így a tiszteletnek is lehetnek különböző fokai, mert a tisztelet fokát a kiválóság nagysága határozza meg. Isten Önmagától való, maga a lét, ezért végtelenül tökéletes. Minden más létező Tőle függ, az Ő teremtménye, tehát kiválósága véges. Istent végtelen kiválósága (*infinita excellentia*) miatt a legnagyobb vallási tisztelet, az imádás (*cultus laetiae*) illeti. Az Isten Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, így mindhárom isteni személyt imádás illeti.¹

Az átlényegülés fogalma és mibenléte

Jézus Krisztus teste és vére átlényegülés által jelenik meg a kenyér és a bor külső színei alatt. „Tehát, ami előbb kenyér volt, az utóbb az ő teste lett; minthogy azonban külső változás nem történt se a kenyéren, se a boron, következik, hogy a legmélyén, a szubsztanciában ment az végbe. Olyanformán van ez, mint amikor egy úr azt mondja a rabszolgájának: te most szabad vagy; ezáltal külsőleg a volt rabszolgán semmi változás nem történt, voltaképpen pedig rendkívül mély és gyökeres változás ment végbe rajta.”²

¹ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátvás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 77. ISBN 978-963-06-1931-8 www.ppek.hu/k528.htm

² Schütz Antal: Katolikus hittan középfokú iskolák számára. 15. kiadás. Szent István Társulat Budapest, 1941. 82.

Forma dat esse rhei – a forma adja a dolgok lényegét. Ezt a filozófiai megállapítást az Eucharisztia esetében hogyan kell értelmezni? Forma alatt *lényegi* forma, és nem külső figura értendő. Az átváltoztatásban (transfiguratio; átlényegülés – transsubstantiatio) a kenyér és a bor lényege Krisztus testének és vérének a lényegévé változik. [A *szubsztancia* – „lényeg” – mint alapfogalom, csak közvetve írható le. Ellentéte az akcicens. A szubsztancia olyan létező, amely nem egy másik létezőben benne rejlő meghatározás és nem is egy másik létezőnek metafizikai részprincípiuma, hanem saját valóságaként birtokolja azt a valóságot, amelyet jelöl. Önmagában áll, „*magánvaló*”.]¹ A ‚visus, gustus, tactus’ (látás, ízlelés, tapintás) csalódik, mivel a *lényeg* miatt (és nem a külső formák, tehát nem dimenzió szerint) jön Krisztus. Az átváltoztatást követően nem mennyiségi, hanem *lényegi* kapcsolat áll fenn, ezért nem látjuk Jézust az átváltoztatott színek alatt. A kenyér és bor külső színei megmaradnak, a lényege megváltozik. Jézus nem dimenzióban, hanem lényeg szerint közeledik a kenyérhez. Ő lényegi céllal jön, nem pedig azzal a céllal, hogy dimenzióiban legyen jelen a színek alatt. Éppen ezért, a dimenziói is ott vannak, de nincs kiterjedése, mivel Ő lényegével van ott a kenyér színei alatt. Két tárgy dimenzióiban találkozik. Jézusnak nincs kiterjedése, mivel nem a dimenziókban való jelenlét céljával, hanem a lényegével való jelenléte céljából jön. Nem szorítja ki a kenyér lényegét, mert az egyszerű, egymást követő eseménysor lenne. Cserélődik a kenyér lényege, Jézus lesz belőle. Két lényeg cserélődik a külső színek alatt: a kenyér és bor lényege változik át Jézus lényegévé. Ez hittitok. (Ott nem összezsugorodva van Jézus és nem kerek alakban, hanem lényege szerint.) A corpus (átváltotatott kenyér) ugyanúgy romlik meg, mint a kenyér. Aquinói Szent Tamás filozófiája ez. Transzszubsztanciáció (a lényeg megváltozása): a kenyér és a bor szubsztanciájának (lényegének) átváltozása Jézus Krisztus testének és vérének szubsztanciájává, ami a szentmiseáldozatban elvégzett konszekrálás (átváltotatás) követ-

¹ Karl Rahner, Herbert Vorgrimler: Teológiai kisszótár. Szent István Társulat Budapest, 1980. 690. www.ppek.hu/k150.htm

keztében Isten hatalma által megy végbe; ennek az átváltoztatásnak az eredményeképp jelenvalóvá válik Jézus Krisztus teste és vére, miközben megmarad a kenyér és a bor érzéki jelenség-valósága (species). A szubsztancia azt jelenti, ami az átnyújtott eledelt valamilyen abszolút és végérvényes lét- és jelentés-összefüggésben kenyérré teszi, vagy már nem kenyérré, hanem Jézus Krisztus testévé. A species pedig az, ami hozzáférhető a profán, emberi tapasztalás számára (a kenyér és a bor színe, íze, formája). Az átváltoztatás után a bornak és a kenyérnek csak az akcidentái (járulékok, species) maradnak meg, nem pedig a szubsztanciájuk.¹ *Az Úr Jézus jelenléte* kenyérhez, borhoz van kötve. Ha Krisztus 1 dl vérebe 5 liter bort öntök, attól még a bor színei megmaradnak. Mégsem mondhatom, hogy Krisztus vére, mert nem tudok rámutatni, hogy *hic*. Akkor a pap szándéka szerint csak az 1 dl-t (konkrét mennyiséget) változtatta át, és azt nem tudom megmutatni. Ha hígítom, akkor már nincs *hoc, hic*. Hogy hol a hígítási határ, nem tudjuk! A szenteltvíz viszont így szaporítható – mindig egy kicsit hagyunk és utántöltjük. De a Vér nem.² Az Oltáriszentség a legnagyobb csoda. Ezt sokan azért nem veszik észre, mivel nem feltűnő, nem „különleges” jelenség. A kenyér és a bor lényege eltűnik és helyébe lép Krisztus. Az átváltoztatott kenyérben és borban jelen van Jézus Krisztus teste és vére, istensége és embersége és az egész Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Jézus szó szerint csak az Ő testének és vérének mondta a kenyeret és a bort (tehát az Atya vagy a Szentlélek testének-vérének nem). De mivel Jézus Isten is, ezért a Szentháromság van jelen, mivel Isten van jelen az Oltáriszentségben. És Isten pedig nemcsak Jézus, hanem az Atya is és a Szentlélek is. Tehát ahol Isten jelen van, ott a Szentháromság van jelen (a Szentháromság mindig együttesen működik). Ha valaki áldozásnál porcikát kap, egy szentostyát kap, vagy véletlenül kettőt kap – egy Krisztust kap, nem felet és nem is kettőt, mert egy Krisztus van. A fel-

¹ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 53–54.

² Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai II. (kézirat) ISBN 978-963-08-5729-1

támadott Jézus teste és vére együtt van jelen mindkét szín alatt. Isteni jellege szerint nemcsak Jézus, hanem a Szentháromság van jelen. Ha Péter Nagyszombaton misézett volna, akkor nála érvényes lett volna az átváltoztatás, de a test is és a vér is csak külön-külön lett volna jelen a színek alatt, és nem úgy, mint Húsvétvasárnap, a feltámadás után (addig ugyanis a valóságban is külön volt Jézus teste és vére, mivel vére kiömlött). De Nagyszombaton az istenség és az emberség viszont már mindkét szín alatt jelen lett volna (mivel azok sose váltak el egymástól). Pünkösdig az apostolok nem miséztek. Az Oltáriszentség – ami azért Oltáriszentség, mert az oltáron jön létre – lelki táplálék.¹ Az átváltoztatott kenyér és bor külső színei alatt jelen levő Jézus Krisztust – az Oltáriszentséget (Eucharisziát) – mindezek értelmében tehát a legmagasabb fokú vallási tisztelet, az imádás illeti meg.²

Záró gondolatok

A szentmisén kapott kincsek földi és örök boldogságunk eléréséhez elengedhetetlenül szükségesek. A szentmiseáldozat egyenest arra van rendelve, hogy megismételjék, és hogy általa a hívők újra meg újra tevékenyen részt vegyenek Krisztus áldozatában. A természetfeletti javak biztosítása érdekében mindent meg kell tennünk, és éppen ezért indokolt különféle ügyekért, vagy személyekért többször is szentmise útján könyörögni Isten előtt. Mindez Istentől kapott, páratlan lehetőségünk – miért ne élnénk vele?³ A szentmisén végtelen érték van a kezünkben. Ha részt veszünk ebben az áldozatban, akkor valóban egy „lelki aranybányát” nyitunk ki. Szeretetből áldozattá lenni – erre tanít és ad erőt Krisztus a szentmiseáldozatban!⁴

---

¹ Krajsovsky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 63-64.

² Ennek legfőképpen a szentmiséken, szentségimádásokon, mint legfontosabb liturgikus alkalmakkor tehetünk eleget.

³ Egyházközségi Tudósító, Árpádházi Szent Margit Plébánia Budapest, 1995. december, 16-19.

⁴ Erdős Mátyás – Epöl, 1985. december 1. (Aranymise)

Tartalom

Bevezetés	3
Az Első Péntek tisztelete	5
Krisztus hisz benned! Te hiszel magadban? Hiszel a Teremtőben?	9
A szentségimádás erőt ad	20
Eucharisztikus lelkület kialakulása Törökbálinton	22
Az Eucharisztia és a nevelés	27
Az Eucharisztia a Vőlegény valósága	30
Tégy minket is neked szentelt örök áldozattá!	33
A szentségimádás lelki élményei	39
Riportok, megszólalások a kamera előtt	45